

TONJE TRDAN:

Od Ribn'ce do Rakitn'ce

»E, budalo! Vsi skupaj so se spremeni v kamen tudi konji. Le dobro pogledajte, ko bo solnce, prav poznajo se konji, bala in voz«, je pojasnjeval Primož.

»Saj konji niso preklinjali...«, je prebrisano vprašal Vinko in pomežiknil Matevžku.

lintvernu, ki je imel speljan podzemeljski hodnik od cerkvice svete Marjete na polju tja do sten v Veliki gori. Se nekaj jim je povedal o hudih Turkih, nato je končal s pripovedovanjem, stopil k žerjavici, vzel ven krompir in začel večerjati. Krompir je bila danes vsa njegova večerja. Tu bo počakal

»No, ja, seveda niso, spremenili so se pale, vse prav vse je Bog kaznoval«, je jezno pogledal Primož in namršil košate obrvi.

»Stric, povejte še tisto o lintvernu«, je spraševal in prosil deček, Lipčev Francek, ves črn po obrazu od saj.

»Rajši kakšno novo to smo že slišali«, je sunil Lojze Franceka in se prerinil bližje k Primožu.

»Se, se povejte, tlic«, je pritrjevala štiriletna Tonetova sestra, čeprav ni najbrž ničesar razumela.

In stric Primož je pripovedoval o

noči, nato bo lazil okoli, pel enajsto, prvo in tretjo uro, da se bo kar razlegalo po vasi.

Fantje in moške so začeli prihajati. Večerilo se je. Vinko je vzel krompir iz črepinj. Ves črn je bil in lepo pečen. Vsem je šel v slast.

Matevžek je še vedno mislil na Primožovo pripovedovanje. Kar pozabil je na dom, na kravice v hlevu in na osorno gospodinjo Nosanko. Lačen je bil. Krompir mu je bil prav dobrodošel.

»Na, Matevžek, še enega, saj si ga ti prinesel«, mu je ponujal Vinko. »Do-

ber je ta Vinko, le včasih preveč mo-
gočen», si je mislil Matevžek, ko je s
slastjo jedel debel krompir.

Čez nekaj minut se je tiho splazil
domov in tekkel za skednji, kar so ga
noge nesle. Tone, Vinko in Ivan so
ostali še v ožagi.

Matevžek je preskočil Piškurjev
plot, toda vjel se je za bodočo žico in
padel na obraz. Na čelu se mu je po-
cedila kri. Šel je k potoku in si izpiral
rano. »Kaj bo rekla mati Nosanka?«
mu je sililo na usta.

Zavil je mimo Španovega kozolca na
vrt. Mati Nosanka je stala na pragu s
šibo v roki. Strašno je gledala kot ris.
Kar rdeča je bila od jeze in pihala je
kot meh. Matevžek je šel v hlev, dal v
jasli rezanice ter šel k vodniaku, da bi
pripravil vodo za živino. Nosanka ga
je zagledala. Z urnimi koraki je hitela
k njemu.

»Kje je Vinko?«

»V ožagi.«

»Kje sta bila ves popoldan?«

»V ožagi?«, se je Matevžek zlagal.

»Švrsk, švrsk, švrsk...«

»Tu imaš ožago! Ti grdun, nesram-
nož! Krave so lačne v hlevu, ti se pa
voziš s čolnom po taki vodi!« in še
udarjala po ubogem fantu.

»Takoj grem k očetu, da te vzame
nazaj. Takega lenuha in potepna ne
maramo pri nas. Potepuh! Kdor hoče
jesti, mora delati, trdo delati!« je kri-
čala.

Matevžek je molčal. Potrpežljivo je
prenašal udarce s šibo. Vedel je, da je
res, kar je mati Nosanka govorila in
sklenil je, da se bo poboljšal. Tega pa
ni povedal, ker ga je bilo sram, tako
sram, da so mu solze stopile v oči.

Nosanka je še venomer kričala in
tu pa tam ošvrknila Matevžka, da je
sosedu pritekla na dvorišče pogledat,
kaj je.

»In zdaj grem k našemu v ožago...«

Hitrih korakov je šla naravnost po
Vinka. Spetoma je hotela pogledati do
starega Matevža, pa si je premislila.
Vedela je, da je bil Matevžek prej pri-
den, ubogljiv fantek. Gotovo so ga
Vinko in ostali tovariši pregovorili, da
je šel z njimi.

Ko je stopila v ožago, jo je Vinko
tako opazil. Primož, ki se je bil na-
jedel krompirja, je začel spet pripove-

dovati zgodbi o nagajivi Tončki. Ta
je zelo zanimala Toneta in ostale, ki
so bili še v ožagi. Vinko je razumel
prav dobro, po kaj je mati prišla v
ožago. Skočil je na okno, odprl plotni-
če in se pripravil za skok. Mati je po-
hitela za njim do okna in njena dolga
šiba je oplazila Vinka po zadnji plati
ravno v trenutku, ko je čepel na oknu.

»Čof«, je padel Vinko za ožago ob
cesti v blato, da so se pobalini od sr-
ca nasmejali. Nato je tekkel domov kot
zajec, kadar ga goni pes.

»Sram vas bodi, vi stari dedec. Do-
ma bi rajši pomagali, ne pa tu otro-
kom čekali neumne laži in jih zadr-
ževali do temne noči v tem brlogu. Že
zdavnaj je odzvonilo, pa še vedno že-
kate!« se je raztogotila Nosanka in vsa
razburjena hitela kot burja za Vin-
kom.

Primož je gledal debelo izpod koša-
tih obrvi. Ničesar ni razumel, ker ni
niti utegnil. Tako namazan jezik je
imela danes Nosanka. Ravno nekaj je
hotel povedati in se odpraviti, ko je že-
nska že zaloputnila vrata za seboj, da je
stari Šinkov oča poklical kar tristo
kosmatih na pomoč.

Vinko ni mati videla pred seboj. Po-
pihal jo je naravnost k Matevžku, ki
je tedaj z vedrom jemal vodo iz vod-
njaka in jo izlival v čeber.

Kaj se je godilo tistega večera z Vin-
kom, se ni izvedelo. Vinko je bil pre-
visok, da bi bil tovarišem povedal.
Edini Matevžek je poslušal, kako je
nekaj švrkalo in pelo po hiši. Pa tudi
on ni slišal vsega. Le nekaj pritažen
pok je čul v hlev. Takrat je že zdav-
naj ležal. Sicer tudi povedati ni smel
nikomur. Za to je že Vinko poskrbel,
ko je zabičal Matevžku, da ga bo na-
klestil, če bo povedal, da je bil tepen.

Matevžek je molčal kot kamen. Ko
je šel zvečer spat, je premišljeval, ka-
ko hudo bo očetu, ko bo zvedel, da mo-
ra proč. Nosanka ga bo zabodila od
hiše. Če bi še živela njegova mati, bi
tega gotovo nikoli ne naredili. Tako
si je mislil. Vest mu ni dala miru. Ve-
del je, da bo neizmerno bolelo očeta,
če bo izvedel, da je njegov sin pote-
puh, ki zanemarija živino... Ob takih
mislih mu je solza privrela v oko.

(Dalje prihodnjic)

Vandot Bojan, gimnazijec:

Pravljica o treh bratih

Nekoč je živel oče, ki je imel tri sinove. Prva dva sta bila pametna, tretjega pa so imeli za bebca. Neki dan jim oče zbolí. Kar prileti na okno ptičica, trikrat potrka s kljunom in zažvr-goli:

»Oče vam umre, ako mu v treh dneh ne prinesete ptičjega mleka!»

Sinovi so bili vsi obupani. Kje naj vzamejo ptičjega mleka? Potem se ogla si najstarejši:

nosi poveznjeno rdečo čepico z dolgim peresom.

»Dober dan«, pozdravi pritlikavec, »daj mi malo jesti, zelo sem lačen«.

Najmlajši mu rad ponudi, kar ima v popotni torbi.

Medtem ko je tujec jedel, mu je Jurko — tako je bilo tretjemu bratu ime — pripovedoval, kam je namenjen. Nato je še pedenjšloveka vprašal, kje bi našel ptičjega mleka.

»Trije smo, pa pojdimo iskat zdravila za našega očeta.«

Takoj so se odpravili na pot. Starejša sta vzela s seboj belega kruha in vina, mlajšemu sta pustila stare skorje, vina pa mu nista dala, češ da je zanj še voda predobra. Tako so skupaj odri-nili zdoma in prišli do razpotja. Dve ce-sti sta bili široki, tretja pa je bila pre-rasla s travo in trnjem. Najstarejši re-če:

»Midva greva po širokem potu, ti pa pojdi po stezi, saj tako in tako ne boš nič dobil.«

Najmlajši ne ugovarja in jo mahne po stezi. Sonce je čez mero pripekalo. Za-to sede v senco in začne glodati suho skorjo. Pa pride mimo njega možic čudne postave: za ped velik, oblečen v zelen suknjič in rdeče hlače. Na glavi

Možicelj odgovori:

»Ker si bil gostoljuben, ti povem, ka-ko prideš do tega čudodelnega leka. V tretjem gozdu, skozi katerega te pope-lje pot, najdeš pod dvanajstim dreve-som staro kočo čarovnice Čiričare. Ta baba ima na glavi devet las. Ako iz-puliš prvega, srednjega in poslednjega, sežgi vse tri. Tako zlahka prideš do ptičjega mleka.«

Jurko se hoče zahvaliti, a glej, nena-vadni krst je že izginil.

Naš potnik krene dalje in hodi de-vet dolgih ur, da pride v zaželeni gozd. Sredi gozda zagleda bajto, pred katero je predel črn maček. Ko hoče vstopiti, skoči maček predenj in ga ne pusti no-ter. Tu se prikaže čarovnica devetola-ska in poizveduje, česa bi rad. Jurko se odreže:

»Ubog popotnik sem in bi hotel prenočiti pod tvojo streho.«

»Naj bo,« pritegne stara Čiričara, misleča sama pri sebi, kako ga bo prečarala v konja, da ji bo vozil drva na dom.

Jurko stopi v sobo. Kar prileti predenj pestra ptičica in mu zadroboli na uho:

»Vzemi ta prašek in ga natresi stari Čiričari v pijačo.«

Dečko res tako stori. Brž ko je kljukonosa večša popila, se pri tej priči zgrudi brez zavesti na tla. Mladenič priskoči ter iztrga tiste lase, o katerih mu je govoril rdečekapec. Zapali jih. Zelen dim se dvigne in zasmrdelo je po žveplu. Ko je zgorel zadnji las, se je zgodilo neznansko čudo. Mahovita koča se je spremenila v ponosen grad. goščava se je prelevila v krasen vrt, a ptičica je postala prelepa kraljična. Namesto podgan in miši so begali semtertja dvorjani, brkati maček pa se je preobrazil v barona.

Na koncu vrta se je dvigal steklen hrib in sredi tega hriba je frfotala ptičica, ki je mladiče hranila z mlekom.

Priletni graščak je bil silno vesel, da je bil rešen prekletstva grde čarovnice Čiričare. Rešitelju je obljubil svojo hčer za ženo. Jurko je sprejel predlog, a na ženitev še ni smel misliti sedaj: doma je imel na smrt bolnega očeta. Hitro je vzel ptičici mleko, se opravičil ter odhitel domov. Kraljični pa je obljubil, da se čez malo dni vrne z očetom.

Tretji dan se srečajo bratje na križišču, kjer so se ločili. Starejša sta se vračala praznih rok. Jako sta bila jezna in nevoščljiva, ker je ravno Jurko, ta nespametni Jurko, našel čudoviti lek. Takoj se jima je porajal v srcih ostuden naklep. Domenila sta se, da se ga spotoma iznebita.

Ko se je zvečerilo, vzameta ptičje mleko. Jurka pa vržeta v globok vodnjak. Tako stopata dalje. Oče se ju je močno razveselil, saj je bil že skrajni čas, da sta mu prinesla pomoč. Kakor hitro je iznil belo tekočino se je počutil tako zdrav, da je vstal iz postelje. Vprašal je po najmlajšem sinu. Brata sta se zlagala, da sploh ne vesta, kod hodi.

Jurko je z velikim naporom zlezel iz hladne ječe in se napotil proti domu. Starejša brata sta se spogledala, videč da še živi: prepričana sta bila, da se je ubil. Oče ga vpraša, zakaj se je zakas-

nil. Jurko pove po pravici, kako je našel čudežno pijačo in kako sta ga brata pahnila v vodnjak. Oče se je hudo razsrdil in zapodil nepoštena sinova od doma.

Tri dni pozneje vzame Jurko svojega dobrega očeta s seboj in se napravi k svoji nevesti. Na svatbi so dobro jedli in dobro pili, da so imeli do smrti moker jezik. Hudobna brata pa sta se do konca svojih dni potikala po tujem, večkrat lačna kakor sita.

Turška pravljica

Sedel sem s starim šejkom v kavarni, in ta mi je začel pripovedovati tole povest:

»Alah je zmerom pravičen, tudi kadar deli bolečine. Pravično in brez pridržkov jih deli siromakom in bogatim.«

Poslušaj, povedal ti bom resnično povest. Morda je zdaj kakih sto let tega, kar je vladal v naši deželi sultan Selim, ki je bil tretji tega imena. Neki dan je stal ob oknu delovne sobe in gledal na Bospor, kjer je prav tedaj divjal vihar. Ladje in čolni so hiteli k bregu, da bi se zavarovali pred viharjem. Enega izmed čolnov, ki ga je veslal mlad ribič, pa je vihar zajel in ga vrgel na prepovedano obalo, kjer je stal harem vzvišenega sultana. Takoj je prihitelo kakih dvanajst močnih stražarjev, ki so z debelimi gorjačami naklestili mladega ribiča, ker se je — čeprav nehoti — drznil prestopiti prepovedano tla. Naposled jim je sultan velel, naj izpustijo mladega ribiča.

Nesrečnež si je podrgnil hrbet, sedel na rob svojega čolna in jel nekaj izdirati iz stopala leve noge. Bil je velik ladijski žebelj, ki je bil skrit v pesku in se je zadrł mlademu ribiču globoko v meso. Pri tem opraviču ni ganil z obrazom, kar se je sultanu zelo čudno zdelo. Ta hrabrost mu je bila všeč, pa je zato dal poklicati mladega ribiča predse. Izpraševal ga je to in ono in pogumni odgovori mladega moža so mu bili po volji. Naposled ga je vprašal, kako mu je bilo, ko se mu je veliki ladijski žebelj zabodel v meso.

»Bilo mi je, kakor bi me bil trn rožnega grma zabodel.« je odgovoril ribič.

»Take ljudi potrebujem« si je mislil sultan in je zapovedal ribiču, da mora pristopiti k njegovi osebni straži. Ta-

koj ga je dal preobleči. Ribič je bil zadovoljen in službo je tako opravljal, da ga je sultan, ki ga je neprestano opazoval, povzdignil v častnika. Počasi

je zmerom bolj napredoval, da je postal paša in napoleđ celo damad, to se pravi sultanov zet. Zaslužil je mnogo denarja in sultan mu je podaril krasno opremljeno palačo s parkom in cvetličnjaki. Vsak dan se je moral udeležiti posvetovanj, ki jih je imel sultan s svojimi podložniki.

Neki dan pa paše ni bilo k posvetovanju. Sultan je poslal enega izmed častnikov v njegovo palačo vprašat, zakaj presvetlega paše ni. Častnik se je kmalu vrnil in sporočil:

»Paša se je zjutraj izprehajal po parku, a medtem ko je trgal rože, ga je trn opraskal po mezinu desnice. Zdravnik mu je zaradi tega predpisal dvocevni počitek v postelji!«

Tedaj je rekel sultan: »Alah je pravičen, ker pravično deli bolečine med siromašne in bogate.« In poslal je bolnemu paši lepo darilo ter mu sporočil, da mu želi skorajšnjega okrevanja.«

Manko Golar

Nela piše Jezuščku

Jezušček predobri, daj prečitaj,
kaj Ti Nela piše iz Ljubljane!
Ali kmalu se pripelješ v zlati
k nam kočiji z zvezdnate poljane?

Vsak večer že molim, tudi očko
spet ubogam; zdaj sem pridna, res da
kot nikoli — tudi spančkat hodim
ko večerna zagori na nebu zvezda.

Pridi, Jezušček preljubi, skoraj,
veš, vse punčke so preveč že bolne.
Metki manjka noga, Majdi roka
in Polonca pa brez glave stoka.

Nove zibke tudi bilo bi že treba,
stara res ni lepa več. Pa vrečo
sladke ne pozabi čokolade,
punčke jo jedo — ne jaz — kaj rade.

Sablje, puške pa nikar ne nosi
s sabo, punčke se preveč bojijo,
kadar bratec Zdenko vanje meri,
in potem, o joj, kako kričijo.

Jezušček predobri, res prečitaj,
kaj Ti Nela piše. Zdaj bom pridna,
da bo očka, mamica vesela.
Zdaj pa zbogom! Tvoja pridna Nela!

Pisane lutke

Napisal Josip Ribičič — Ilustrirala Ksenija Prunkova

Slovenci smo majhen narod. Majhen narod se navadno ne more tako razmahniti, kakor njegovi sosedi, ki štejejo veliko več milijonov prebivalcev. Tudi privoščiti si ne more tistega, kakor bogataš.

Za božič pa je dobila naša slovenska mladina v roke knjigo, ki bi se z njo postavili tudi bogati narodi. To je mladinska povest »Pisane lutke«. Napisal jo je urednik »Našega roda« g. Josip Ribičič, učitelj pri Sv. Petru v Ljubljani. Da je knjiga bogato opremljena in obilo ilustrirana, pa gre zasluga ljubljanski profesorici gđe. Kseniji Prunkovi. Med besedilo je postavila mnogo večbarvnih slik, ki jih bodo malčki venomer občudovali in ogledovali.

Knjigo bodo čitali z naslodo stari in mladi. Pisatelj Ribičič je napisal povest v tako mičnih stavkih, da jih bo-

do razumeli tudi otroci, ki še ne hodijo v šolo. Če jim bodo čitali »Pisane lutke« njihove mamice, tetke, očetje, ali strički, bodo razumeli vsebino celo najmlajši. Posrečene ilustracije pa jim bodo bogatilo fantazijo in spomin in seveda tudi besedni zaklad, saj bodo hoteli tudi sami pripovedovati o lutkih.

V knjigi nastopajo mala Cvetka, ki še ni hodila v šolo, pa je bila že mamica; imela je sedem otrok — lutk.

Razn Cvetke nastopajo še: Čarodej, Pajaček, Žalost in druge pravljичne osebe. Stori se fletno izteče na go-

dovni dan Cvetkine mamice. Ja, tam je obilo veselja, ob cvetju, poticah in sladki medicini.

»Pisane lutke« dobite v knjigarni »Tiskovne zadruga« v Ljubljani, Šelenburgova ulica. Pisane lutke so natisnjene v veliki knjigi, v modrem tisku in v trdi vezavi. Knjiga velja 60 dinarjev.

Deca, ki želi obilo prijetnih uric v družbi Ribičičeve Cvetke, naj piše Božičku pisemce. Slikanica bo gotovo med najlepšimi letošnjimi darili.

LOJZE ZUPANČ:

Palček

(Belokrajnska)

Živel je pod Staro goro Šokec, ki je imel leno ženko. Šokec je sl. herno lutro odšel v trtje, kjer je okopal trte in vezal mladje ob količje. Doma v bajti pa je ostala Šokica in kuhala svo-

jemu možičku južino. Ker pa je bila lena, je nekoč, ko je morala možu nesti južino v trtje, potožila: »Oh, ko bi mi Bog dal vsaj sinka, četud' bi bil majhen kakor palček. Lepo bi z njim ravnala, rada bi ga imela...«

Ker je bil tistokrat kresni dan, je Bog uslišal Šokici prošnjo. Dal ji je sinčka, ki je bil majhen ko palček.

Šokica pa je pozabila, kaj je obljubila, ko je za palčka prosila. Sama je bila lena, da bi nesla v trtje južino, pa je

v jerbas naložila obed, ga položila palčku na glavo in zakričala:

»Hajdi sinek, nesi očetu južino v trtje!«

Palček je zajokal in odšel. Vso dolgo pot je klecal od težkega bremena in tanke nožice so se mu šibile pod veliko, težko košaro.

Ko je prisopilhal v trtje, je zaklical s tenkim glasom:

»Hoj, očka, prinesel sem vam južino!«

Šokec se je ozrl in zagledal za seboj na tleh jerbas, človeka pa nikjer: košara je bila velika in je palčka vsega pokrila. Komaj pa je Šokec prijel za jerbas, da bi ga dvignil s tal, je poskočil palček v bližnjo mišjo luknjico in se skril.

Poslej je morala Šokica spet sama nositi težko košaro z južino v trtje.

Palček se ni hotel več vrniti k leni Šokici. Ostal je v trtju pod Staro goro. In kadar v jeseni trtje zazori, pride sleherni večer po sončnem zahodu iz luknjice, zabrlizga na drobne prstke in prebudi iz globokega spanja svojo živinico.

Takrat se po vseh trtjih pod Staro goro oglasi v tiho noč prelepa pesem drobnih čričkov.

**Kdo bi rad imel
ves letnik 1937
„Mladega Jutra“**

v obliki knjige za majhen denar?
Pišite na upravo »Jutra«, Knafljeva ul. 5.

Kitajska pravljica

V davnih davnih časih je živel zal deček v hiši svojega očeta. Oče je bil preprost človek, a mati je bila vila samo enkrat na leto jo je smel sin videti in srečala sta se vselej daleč zuna; mesteca za riževimi polji to zmerom sedmi dan sedmega meseca, ko se je jesenski veter podil čez goljavo in ko so dečki spuščali prve zmaje pod nebo, da so bili videti kakor veliki ptiči med oblaki. S hrepenenjem in ljubeznijo je čakal deček vse leto na ta dan, ki je bil zanj dan radosti in sreče.

Ko je deček odrasel v mladega moža, je mati vedela, da ne bo smela več govoriti s sinom in da ne bo smela več prihajati na zemljo. Srce ji je bilo žalostno. Ali bo prenesel to vest, če mu jo pove? Molčala je in iskala izhoda, kako bi mu mogla prihraniti bolečino slovesa in ločitve za zmerom.

Ko sta se mati in sin torej poslednjič sešla, mu je podarila mati brušeno stekleno skodelico, ki je bila napolnjena z najlepšimi breskvami.

»Ko boš hodil proti domu, jih poj!« Tako, ko se je sin poslovil od matere, je začel s slastjo jesti breskve, peške pa je metal proč.

Toda ko je prišel drugo leto, sedmi dan sedmega meseca, da bi obiskal mater, je našel in ni mogel najti poti, ki je držala k nji. Iskal je in iskal, a vse iskanje je bilo zaman. Kjer se je poprej razprostirala ravan, je stalo sedaj vse polno nizkih gričev in visokih skal.

Peške breskev, ki jih je bil zavrzel, so se bile izpremenile v griče in skale. Tako je mati iz ljubezni sama zastavila pot, ko se vendar nista smela več shajati. Čeprav je mladi mož, dolgo, dolgo iskal pot, ki bi vodila do matere, je vendar ni nikoli več našel in nikoli več ni videl svoje lepe matere. Hodil je nova pota in prehodil jih je z materino podobo v arcu.

Kočljivo vprašanje

Zastavi kakemu svojemu prijatelju naslednjo uganko, a zahtevaj, da jo reši hitro in brez dolgega premišljevanja. Čudil se boš, kako bo zgrešil pravi smisel vprašanja. Uganka pa je tale:

»Brat tvojega očeta ti je stric. Če ima ta tvoj stric sestro, ki ni tvoja teta, v kakšnem sorodstvu je s tabo?«

Prijatelj bi ti moral odgovoriti, da je sestra njegovega strica, ki ni njegova teta, njegova mati, kajti pod dani pogoji pač ne more biti drugače.

Bogastvo in siromaštvo

Dva otroka sta šla po poti. Bila sta siromašno oblečena in bosa. Imela sta suha, sestradena lica. Poznalo se jima je, da sta bila lačna in da sta živela sredi bede in pomanjkanja.

Ko sta tako hodila, je eden rekel:

Ko bi našel polno zlatnikov, bi preživel vse svoje življenje v sreči in veselju. Postavil bi si krasno palačo, v kateri bi živel sredi pesmi in veselja brez skrbi.

»Jaz pa« — je rekel drugi — »če bi jaz našel tobo hlatnikov, bi razdelil vse med uboge otroke, ki stradajo in trpijo kakor midva.«

K njima je pristopil starček, ki je poslušal njun pogovor. Rekel jima je:

»Tisti, ki hoče imeti vse sam zase, bo živel vse življenje v skrbeh, tisti pa, ki razda vse, je najbogatejši človek na svetu.«

Tako je rekel starček in odšel naprej po poti.

Vljudnost

V malem mestecu so imeli bogatega in izredno prijaznega župana. Nekoč je prišel odlični gost k njemu na poset. Skupaj sta šla na izprehod in govorila o tem in onem in gost si je ogledoval mestece. Ko sta tako hodila svojo pot, ju sreča preprost kmet. Župan se mu odkrije in ga prijazno pozdravi.

Odlični gost ga ves začuden pogleda in vpraša:

»Kako to, vi kot mestni župan se vnaprej odkrijete preprostemu kmetu?«

»Zakaj pa ne?« odvrne župan. »Nočem, da bi bil preprost kmet, ki je mel slabšo vzgojo kakor jaz, vljudejšeji od mene!«

Listnica uredništva

Pozor Jutrovčkil Če si želite za božič povest, ki bo polna dogajanj, nepetih prizorov in čudovito lepih opisov divje prerije in živalskega sveta, tedaj prosite Jezuščka, naj vam prinese prelepo povest o volku Sivku, ki je nekaj let opravljal službo psa. V platno vezana in z mnogimi lepimi slikami okrašena knjiga stane samo 15 din in toliko bo Jezušček že zmogel. Knjigo naročite lahko v knjigarni »Tiskovne zadruge« ali pa pri založbi »Cesta« v Ljubljani, Knafljeva ul. 5.

Kvadrat št. II.

1	2	3	4
	O		
2	O	R	A Č
3		A	
4	Č		

1. izumljena osnova gibanja; 2. —;
3. ognjeniški izmeček; 4. svetopisemska oseba.

Rešitev kvadrata št. I.

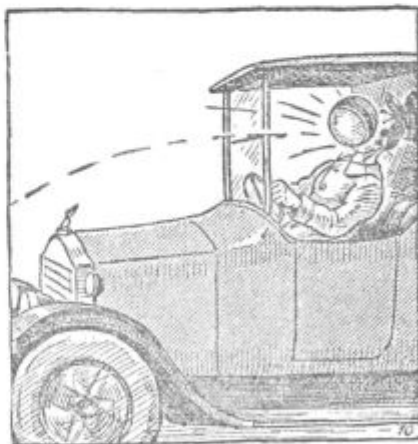
1. orač; 2. repa; 3. apaš; 4. čaša.

G Th Rotman:

Usodna nogometna igra

9. Neumni psi seveda niso vedeli, da vino ni pijača zanje. Kakšne so bile posledice, se bo že pokazalo. A zdaj pogledjmo najprej za žogo, kje je ostala. Nu, strkljala se je bila po cestnem jaku nekemu fantiču pod noge, in ker mladi gospod ni imel drugega opravka, je krepko brcnil žogo, da je odletela kvišku...

10. Na svojem zračnem potovanju je žoga spet priletela v oko — to pot v oko šoferju nekega taksija! Lahko si mislite, da so nastale iz tega dogodka strašne reči! Tudi ta voznik je izgubil oblast nad vozilom — ... a ne, preden nadaljujemo, moram najprej povedati nekaj drugega.